

Kiss Tibor Noé

EZ NEM BESZÉD, EZ NEM ÉLET

REGÉNYRÉSZLET

Jön a miniszter úr, és nekem el van szakadva a nadrágom. Nekem el kell mennem a boltba, vennem kell kenyeret és tejet, mielőtt bezár a bolt. Cérnát nem árulnak a boltban, pedig nekem el van szakadva a nadrágom. Ha jön a miniszter úr, akkor nem állhatok elé szakadt nadrágban. Bemondták a tévében, hogy jön a miniszter úr, meglátogat bennünket. Bármikor bekopoghat, benézhet az ablakon, de előtte vennem kell kenyeret és felvágottat. El kell mennem olaszt vagy zalaít venni. Nekem el kell mennem a boltba cérnáért, mert el van szakadva a nadrágom. A miniszter úr, a miniszter úr, bemondták a tévében, nekem el kell mennem a boltba, mielőtt bezár. Bemondták a tévében. Nekem el van szakadva a nadrágom, és nem állhatok a miniszter úr elé szakadt nadrágban. Nekem el kell mennem a boltba.

Hajnalonként gyakran ébredek arra, hogy Virág bácsit hallgatom. Kiszórja a magokat az etetőbe, és közben megállás nélkül beszél a madarakhoz. Olyan, mint egy lemezjátszó, amin megakadt a tű. Kikukucsálok a függöny mögül, figyelek, hogy ne vegyen észre, mert akkor nekem mondja tovább, és én nem akarom hallgatni. A nejlonzacskóban kotorászik, egyenként rakosgatja bele a tálba a magokat. Úgy beszél, hogy közben alig mozog a szája, mégis hallom, pedig nem akarom hallani, mert aludni szeretnék. Virág bácsit már senki sem akarja hallgatni. Virág néni régebben kiabált vele, sokáig azt kiabálta neki, hogy hagyja abba, mert a bolt bezárt, és már ki sem nyit többé, a nadrágon nincs szakadás, csak egy zseb, a miniszter úr pedig nem jön, mert minek jönne ide egy miniszter, ide miközénk, ebbe a porba meg sárba, ebbe a semmibe. Mostanában Virág néni már csak annyit mond Virág bácsinak, hogy hallgasson, különben nem kap vacsorát, vagy hogy elviteti valahová, ahol olyan bolondok vannak, mint amilyen a Virág bácsi. Elviteti az otthonba, ahol pár hét alatt kampec lesz neki, így mondja Virág néni, hogy kampec lesz neki.

Hetek óta nem jártam az öcsém szobájában. Állok az ajtó előtt, hallom, ahogy szuszog, vékonyak ezek a falak, a kezem a kilincsen, lassan lenyomom. Nem lépek át a küszöbön, így is látom a fél szobát. A hamutartó csikkkel teletömve, a szőnyegen ovális alakú folt, a szélén mosószer nyoma. Látszik, hogy valami ráömlött, ki akarták tisztítani, sikálták egy darabig, aztán megunták. A laptop kinyitva hever a kisasztalon, a fénye halványan megvilágítja a helyiséget, ezüstösen csillognak a falra akasztott dísztárcsák. A szekrény oldalán néhány összefirkált poszter, sárga versenykocsi, oroszlánok a szavannán és néhány kép egy félvér nőről. Sosem láttam még ekkora feneket. Az öcsém karja lelóg az ágyról, a takarót lerúgta magáról, összegyűrve fekszik a lábánál, a vádliján lévő tetoválást még nem mutatta. Egyenletesen szuszog. Anya minden éjjel bejött hozzánk, hogy betakarjon, félálomban is éreztem, hogy ott van, elsimítja rajtam a plédet, megpuszítja a homlokomat. Motyogtam valamit, és motyogott az öcsém is, hallottam. Anya illata most is itt van velünk, anya illata és a marihuánáé. Nézem az öcsémet, a puha bababőrét. Az öcsém gyerek, de nem állhatok mellette örökké.

*

Anya mindig várta, hogy meglátogassam. Az ablakban áll, a függöny mögött, már a parkból látom, a rózsabokroktól. Anya nagyon vár, de nem akarja, hogy ezt észrevegyem. Ilyenkor olyan, mint az öcsém, amikor még kicsi volt. A szobám előtt hallgatózott, az üvegen keresztül láttam, ahogy közel hajol az ajtóhoz. Libeg a függöny az emeleten, a sövényhez érek, a betonládákhoz, anya várja, hogy meglátogassam. A szobája falán bekeregetve lóg az egyik fotóm, a fényképen két színes napernyő, a háttérben a tengervíz olajzöld színű. Az öcsém szerint rossz a kép, mert a tengervíz színe nem zöld, hanem kék. A képet úgy csináltam, hogy lefotóztam a tévét, de ez nem látszik rajta.

Anya a szájába veszi a vaníliás karikát, amit a büféből hoztam neki. Leszopogatja róla a csokoládét, nagyokat cuppog hozzá, mintha az egésztest csak azért csinálná, hogy cuppoghasson. Tetszik neki ez a hang, felnevet, beszél, közben a fogaival lassan darálja a kekszet. A képre mutat a falon, a napernyő csíkjaira, a tengerre, piros, égszínkék, olajzöld, sorolja a színeket. Anya szerint a tengerben nem kell úszni, mert annyi benne a só, hogy csak lebegünk. Hanyatt fekszünk, a fejünket kiemeljük a vízből, széttárjuk a ka-

runkat, és lebegünk. Fogalmam sincs, honnan veszi ezt. Soha nem jártunk a tengernél, és úszni sem tud.

Tekeredik a kígyó, rétes akar lenni, tekeredik a rétes, kígyó akar lenni, tekeredik a kígyó, anya gyúrja a tésztát, és közben halkán énekel. A liszt lepereg a deszkáról, anya kötényén fehér ujjnyomok. Halkan énekel vagy sutog, nem mindig érti, amit mondok neki. Neveket sorol, nem ismerem őket. A pénztárgépről sustorog, csussz, csussz, utánozza a kinyúló kassza hangját, öntapadós címkéket ragaszt a tárgyakra, a konyhában árulja őket, beszélget a vevőkkel. Sokszor csak tátog, mint a hal, nem tudom leolvasni a szájáról a szavakat, de az megnyugtat, hogy közben mosolyog. A mentőkocsi is csendes, csak a sziréna villog a tetején. Amikor rátaláltam anyára, habzott a szája, a szemei kifordultak a helyükből. Szétgomboltam a blúzát, masszíroztam a mellkasát, a mentősök akkor még nem ismertek.

Egymás mellett térdepelünk. A kavicsok felsértik a bőrömet, de nem állok fel, maradok anya mellett. Ez a tenger, ezek tengeri kavicsok, anya kagylókat keres. Világoskék kagylókat, amik foszforeszkálnak, ha lekapcsoljuk a villanyt a szobában. Anya a sovány ujjjaival túrja a kavicsokat, én összeszedem az üvegszilánkokat. A homokozóban megvágтам magam, amikor kiraktuk a gyümölcsöket a műanyag mintákból, anya kötötte be a kezemet. Hallgatom, ahogy mellettem szuszog. Az öcsém már nem jön velem, ketten keressük a kagylókat, anya és én. Egymás mellett térdepelünk az udvaron, az emberek kikerülnek bennünket, senki sem szól hozzánk. Nem értem anyát, senki sem tudja, hogyan került bele az összes gyógyszer. Hiába kérdezném, úgysem emlékszik semmire. Térdepelünk, anya cuppog, kagylókat keresünk. Néha felnevet, ilyenkor úgy érzem, csak játszik velünk, aztán a szemébe nézek, és látom rajta, hogy nem, mégsem játszik.

*

Szép itt, a ravatalozó mögött. A sötét falon graffiti, az öcsém fújta fel rá, de nem tudom kibetűzni a szavakat, csupa krikszkraksz. Az öcsém képtelen kimondani ezt a szót, összekavarodnak a betűk a szájában, én viszont sosem téveszttem el, krikszkraksz. Ez az egyik kedvenc szavam, de szeretem még azokat is, hogy alighanem, krinolin, manusz, tanakodás. Most még nem akarok az öcsémre gondolni, most még nem, inkább leülök a ravatalozó lépcsőjére. Sokan félelmetesnek tartják a temetőket, de én szeretek

itt sétálni vagy egyszerűen csak leülni egy padra, és hallgatni a madarakat. Sokszor olyan, mintha a halottak élnének, olyankor érzem, hogy közöttünk járnak, és figyelik, mit csinálunk. Én nem félek, mert érzem, hogy segíteni akarnak nekünk.

Mennyi madár. Szarkák kerülgetnek egy papírzacskót, közel mennek hozzá, tépkedik a csőrükkel, aztán megriadnak valamitől, és távolabb repülnek. Ételmaradék van benne, felismerem a zacskón a pékség logóját. Feketerigók szállnak egyik keresztől a másikra, cserregnek, ugrálnak a kőtömbökön. A kereszték olyanok, mint egy középkori film díszletei, vagy mint a metálos lemezborítók. Megkondul a templom harangja, idáig elhallatszik. Eszembe jut a kapucnis pulóverem a fordított keresztekkel, az este a templomkert előtt. Dorka annyi idős, mint én. Szeretném, ha egyszer barátok lehetnénk. Néha arra gondolok, hogy én ő vagyok, vagy legalábbis hasonlítok hozzá. Nagyon keveset tudok róla, de valamiben biztosan nagyon hasonlítunk egymásra.

Azt a fotót szeretem a legjobban, amelyiken egy vadkacsa úszkál mögöttünk. Csak utólag vettük észre, olyan, mintha kinőtt volna a fejből, neki meg nyirkos a szakála. Van egy másik is, ahol szépen csillog a víztükrön, de azon elég buta arcot vágok. Ha mosolygok, néha kilóg a számból az egyik fogam hegye. Utálok a kivillanást, de ő azt is szereti bennem. Amikor kinyújtom a nyelvem, az jó, de ő pont becsukja a szemét, és grimaszol. Vannak szelfik a kocsiból, azokon alig látszik valami, elmosódott az arcunk, csak annyi biztos, hogy nevetünk. Sokat nevetek vele, nevetek, és hallgatom azt a mély, reszelős hangot, amivel mintha felhorzsolna, felszakítana bennem mindent, a burkomat, a gátlásaimat. Közel hajol az arcomhoz, érzem a leheletét, a ruhám alá nyúl, az ujjai felfelé táncolnak a combomon, szikrázom, bizsergés fut végig a testemen, én még soha nem éreztem ilyen kívánatosnak magamat. Meztelen vagyok előtte, védtelen, félelmetes, hogy mindent lát. Ez nekem sok. Becsukom a vadkacsás szelfit. A szarkák tépkedik az ételmaradékot, aztán megriadnak, távolabb repülnek, de leszállás után is a papírzacskót bámulják.

*

Amikor először megláttam Laney lábán a vörös magassarkút, éreztem, hogy mindjárt leesik a lépcsőről, de szerencsére Zack elkapta. Amikor kinyitottam a szememet, a kukásfiú állt az ablak előtt, az öcsémmel nevetgél-

tek, összetéptek egy papírlapot. Amikor elolvastam az üzenetet, nem tudtam, mit akar mondani a Rákóczi-kockáról. Lőtt nekem egy hangulatfelvételt, köszönöm. Az erdőben futok, szarvasok üldöznek, vaddisznók. Azt a jelenetet százszor visszatekertük a lányokkal, amikor a medence partján végre megcsókolták egymást. Visszatekerem a felvételt, kimerevítem, felnagyítom, nem hiszem el, amit látok. Az ő fényképei mindig sikerülnek, a hajnali napsugarak megvillannak a hídon. Gyakrabban kellene kijárnom a Dunához, mint régen. A tömzsi, göcsörtös törzsű fák ágairól hullák lógnak, a madarak leszaggatták róluk a ruhát. A szarvasok agancsa nem akad bele a fák ágaiba, a trófea fekete gombszemei csillognak a kocsmában. Dugványozunk az atyával, földes a keze, piszok ragad a körmei alá. Az autó fejjel lefelé áll a szántásban, égnek a lámpái. Ez nem lehet, ez nem lehet. A kórházba jár a lányához, aki talán soha többé nem tér magához. Összeszorul a szívem, ha erre gondolok. Mintha tőle rabolnám az időt. Nem lehetünk együtt, soha nem lehetünk együtt, én ezt nem tehetem, én nem vagyok neki való, én inkább elfutok. Az erdőben futok, lámpák fénye üldöz, lihegek. Újra és újra visszatekerem a felvételt, ez nem lehet, ez nem lehet. Dobog a szívem, ketyeg az óra, zúgnak a monitorok, zsibbad a karom, szédül a fejem, de már nem adom meg magam, nem. Inkább felírok mindent a piros füzetbe. Nekem az a kedvenc jelenetem, amikor a pincében mutatják Laneyt, egy kollázson dolgozik, a kép közepén az édesanyja mosolyog egy fotóról. Pont, pont, vesszőcske, készen van a fejecske. Nyeldekelve nézem, ahogy a hajszálaim szétbomlanak körülöttem a víz alatt. Idegen vagyok a saját életemben, végignézem, mint egy filmet, mint egy álmot. Holnap visszaállítom a kisórát, és azzal minden a helyére kerül. Az oldalamba fordulok, meg-rándul a lábam, hangosan cuppogok, mint anya a vaníliás karikával. Egyszer azt álmodtam, hogy én vagyok anya, és álmomban megbolondultam, és amikor felébredtem, akkor nem tudtam eldönteni, hogy tényleg felébredtem-e, vagy még mindig álmodom. El kellene engednem anyát, az öcsémet, de én mindig csak elfutok. De, de, de. A láposnál, ott is elfutottam, állandóan figyel, elemez, érzem, aludni sem tudok tőle. Érzem, hogy nem engem akar, hogy belém csak kapaszkodik. Erősnek látszik, de gyenge. Kibámulok a sötét ablakon, az utca üres, a kukásfiú sem áll ott. Anyával számoljuk a kondenzcsíkokat az égen, belém karol. Az ujjai végigsiklanak a combomon, nem tudok aludni, pedig a fejem lehanyatlik, és zuhanok. Újra és újra elolvasom az üzenetet, megnyitom a képet. Tudom, hogy nincs Rákóczi-kocka, csak nyelvbottlás volt. Nyelvbottlás. Képtelen vagyok bármit is válaszolni, de érzem, hogy soha nem, hogy soha nem leszek neki elég, neki nem.

Mindig ez a de. Ez nem egy film, ez nem egy képkocka, ez nem egy mendence, ez egy olajos víztócsa. Három törpe beszélget az erdőben, az egyik Serif, a másik Anulu, a harmadik az öcsém. A fülemben dobog a szívem, vizet nyelek, fulladok, a hajszálaim szétbomlanak körülöttem. Rákóczi túrós, hajnali biciklizés, huszonkét kilométer, köszönöm a századik tökéletes fényképet. Mintha ezzel is csak ki akarna oktatni. Nem tudok neki válaszolni. Lementem a fotót, aztán kitörölöm a telefonról a Messengert. Érzem, hogy engem akar, de nem rám van szüksége. Köztünk ez nem lehet, én nem lehetek. Puszi.